

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/254/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5112233803
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5112233803.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Yvetty Dzugasovej a členov senátu JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou: Fridrich Palko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 17C/269/2012-66 zo dňa 19. februára 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Okresného súdu Žilina č. k. 17C/269/2012-66 zo dňa 19. februára 2014
p o t v r d z u j e .
Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom v celom rozsahu zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal uloženia povinnosti odporcovi zaplatiť škodu a nemajetkovú ujmu spôsobenú (tvrdeným) nesprávnym úradným postupom exekučného súdu - Okresného súdu Žilina. Nesprávnosť postupu mala spočívať v okolnosti, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 28.07.2009, a to rozhodnutím o udelení poverenia. K rozhodnutiu tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby s omeškaním viac ako 6 mesiacov. Odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z dôvodov tohto rozhodnutia vyplýva, že okresný súd v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p. konal a rozhodol na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu navrhovateľa, ktorí mali doručenie predvolania na pojednávanie riadne a včas vykázané.

Súd žiadosť navrhovateľa o odročenie pojednávania (zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu) posúdil ako nie dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Zdôraznil, že právny zástupca navrhovateľa dňa 27.01.2014 prevzal uznesenie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 8NcC/97/2013 zo dňa 28. februára 2013, ktorým sudkyňa Okresného súdu Žilina JUDr. Anna Majeriková nebola vylúčená z pojednávania a rozhodovania vecí. Otázka zákonného sudcu bola vyriešená uvedeným rozhodnutím krajského súdu, ktorý o nevyhlúčení zákonného sudcu rozhodoval, a ktoré je rozhodnutím konečným.

V rámci dokazovania sa súd oboznámil s obsahom listín založených v spise, ako aj s obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Žilina sp.zn. 20Er/714/2009, pričom zistil a ustálil nasledovný skutkový a právny stav:

Prvostupňový súd vyhodnotil odporcom vznesenú námietku premlčania ako nedôvodnú.

Z obsahu pripojeného exekučného spisu č.k. 20Er/714/2009 mal súd preukázané, že navrhovateľ ako oprávnený v exekučnom konaní doručil prostredníctvom exekútora dňa 06.04.2009 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok vydaný

Stálym rozhodcovským súdom zriadeným zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s. so sídlom Bratislava zo dňa 20.10.2008, sp. zn. SR 10155/08, právoplatný dňa 10.11.2008 a vykonateľný dňa 13.11.2008. Exekučný súd vykonával procesné úkony (výzva zo dňa 23.04.2009 na Stály rozhodcovský súd o predloženie zmluvy o úvere s rozhodcovskou doložkou, doručeníek potvrdzujúcich doručenie rozhodnutia povinnému) keďže v exekučnom konaní exekučný súd je zo zákona oprávnený a povinný preskúmať exekučný titul z hľadísk, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 44 ods. 2 Exekučného poriadku a požadované doklady boli súdu doručené dňa 29.06.2009. Následne exekučný súd dňa 28.7.2009 vydal poverenie súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého pod č. 5511054440*.

Zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 514/2003 Z. z.“) vo svojich ustanoveniach taxatívne vymedzuje podmienky úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody pri ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci: nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

V prerokovávanej veci si navrhovateľ uplatnil náhradu majetkovej škody vo výške 125,00 Eur a nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 330,00 Eur z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu (v exekučnej veci Okresného súdu Žilina sp. zn. 20Er/714/2009), ktorý nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní v zákonom stanovenej lehote (§ 44 ods. 2 zákona NR SR č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov účinného v čase začatia exekučného konania). Podľa názoru prvostupňového súdu k navrhovateľom namietanému nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu spočívajúcemu v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote v predmetnom exekučnom konaní nedošlo. V rozhodnom čase bolo účinné ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ktoré vo svojej vete prvej ukladá exekučnému súdu skúmať exekučný titul. Vydanie poverenia musí byť výsledkom náležiteho preskúmania exekučného titulu, t.j. predovšetkým formálnej a materiálnej stránky vykonateľnosti tohto titulu.

Je nepochybné, že exekučný súd bol povinný udeliť poverenie v lehote 15 dní od doručenia žiadosti, teda od 06.04.2009, pričom súd vydal poverenie až dňa 28.07.2009, pričom zo spisu exekučného súdu sp. zn. 20Er/714/2009 je zrejmé, že súd vykonával úkony za účelom zabezpečovania podkladov pre rozhodnutie o žiadosti na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozhodnutia vydaného na základe spotrebiteľského vzťahu.

V exekučnom konaní je súd zo zákona oprávnený a povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk, ktoré sú vymedzené v ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (rozsudok NS SR zo dňa 26. 09. 2011, sp. zn. 3MCdo 11/2010). Zároveň však okresný súd konštatoval, že nie každý priesťah v konaní možno hodnotiť ako zbytočný priesťah v konaní. Nedodržanie zákonných lehôt sa nepovažuje vždy automaticky za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov (§48 ods. 2 Ústavy SR). Rozhodujúce sú všetky okolnosti danej veci. Musí ísť o významné priesťahy, ktoré možno kvalifikovať ako zbytočné priesťahy, neefektívny postup (I.ÚS86/02, IV.ÚS 440/2012). Postup súdu sa prejavil v samotnom rozhodnutí súdu vydaním poverenia. Vzhľadom na to, že v čase doručenia žiadosti o udelenie poverenia pre takéto rozhodnutie súd nemal k dispozícii všetky potrebné doklady, a bola potrebná súčinnosť rozhodcovského súdu, dĺžku konania od podania návrhu na vydanie poverenia, do vydania poverenia v celkovom trvaní cca 3 mesiacov, nepovažoval prvostupňový súd za neprimeranú, ktorú by vyhodnotil ako zbytočné priesťahy v konaní.

V posudzovanom prípade pri hodnotení zbytočných priesťahov v konaní je významná aj tá skutočnosť, na ktorú súd prihliadal, a to s poukazom na rozhodnutie II. ÚS 520/2012, že navrhovateľ pred okresným súdom inicioval značne vysoký počet exekučných konaní (ide o stovky až tisíce exekučných konaní - návrhov, v typovo obdobných veciach). Ústavný súd konštantne judikuje, že zaťaženosť súdov, nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, nie je dôvodom, ktorý by zbavoval súd, resp. štát zodpovednosti za zbytočné priesťahy v konaní. Priesťahy by mohli byť takto ospravedliteľné len na krátky čas a len v tom prípade, že by sa prijali adekvátne opatrenia na riešenie situácie. Ústavný súd však konštatuje, že dávnu judikatúru vytvoril vo vzore Európskeho súdu pre ľudského práva na ochranu práva na konanie bez zbytočných priesťahov v takpovediac nehromadných veciach. V prípadoch, keď jediná spoločnosť iniciovala konanie v stovkách až tisíckach typovo o obdobných veciach, je nevyhnutné vziať daný fakt do úvahy, a to smerom ku kritériám posudzovania priesťahov a v záujme ochrany práv a slobôd iných. Túto skutočnosť je teda potrebné zohľadniť pri posudzovaní kritéria faktickej zložitosti veci, o ktorej súd koná a kritériá správania navrhovateľa ako

účastníka súdneho konania. V takýchto prípadoch je teda možné akceptovať relatívne dlhšiu dobu trvania predmetných konaní. Je možné konštatovať, že povinnosťou okresného súdu je vysporiadať sa so všetkými návrhmi navrhovateľa, čo sa nevyhnutne dostalo do konkurencie s povinnosťou tohto súdu poskytnúť súdnu ochranu bez zbytočných prietahov a v primeranej dobe aj ostatným účastníkom iných konaní, ktorí sa pred dotknutým súdom uchádzajú o súdnu ochranu. V rámci kritérií a významu veci pre navrhovateľa je možné konštatovať, že v danom prípade nejde napríklad o osobno-statusový spor, pracovný spor, či spor pre navrhovateľa inak existenčný. Vzhľadom k uvedenému okresný súd dospel k záveru, že postupom exekučného súdu nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu spočívajúcom v prietahoch v konaní, ako jedného z kumulatívnych predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, a preto navrhovateľovi nevzniklo právo na náhradu škody z takto uplatňovaného dôvodu. V súvislosti s nevydaním poverenia v zákonom stanovenej lehote navrhovateľ vznik škody (majetkovej ujmy) v požadovanej výške nepreukázal a na preukázanie svojich tvrdení ani nenavrhol vykonať žiadne dokazovanie. V súdnej veci navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno na preukázanie existencie nesprávneho úradného postupu, existencie škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a tiež príčinnej súvislosti medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Všetky tieto zákonné podmienky musia byť splnené kumulatívne. Pri absencii čo i len jednej, zodpovednosť za škodu nevznikne. Navrhovateľom tvrdené (avšak žiadnym spôsobom nepreukázané) režijné náklady na správu pohľadávky nemôžu byť považované za faktickú škodu, pretože sú vynakladané na celkovú podnikateľskú činnosť navrhovateľa. Z hľadiska priamej príčinnej súvislosti tak zo strany navrhovateľa nebolo v prejednávanej veci preukázané, že by zamestnal akéhokoľvek zamestnanca, resp. že by prevádzkoval akýkoľvek informačný systém práve z dôvodu dotknutého exekučného konania vedeného na Okresnom súde Žilina. Navyše, navrhovateľ vôbec ani žiadnym spôsobom nepreukázal vznik ním tvrdených celkových nákladov, resp. v konaní neoznačil jediný dôkaz, z ktorého by vznik akýchkoľvek ním tvrdených nákladov v akejkolvek výške vyplýval. Pre záver súdu o vzniku takýchto nákladov nie je postačujúce, ak existuje len možnosť ich vzniku. Takýto vznik musí byť navrhovateľom v konaní bezpochybné preukázaný, t.j. musí byť preukázaná skutočná škoda. Znalecký posudok, ktorý navrhovateľ len všeobecne označil tesne pred pojednávaním dňa 17. februára 2014, súd nevykonal (§ 120 ods. 1 veta druhá O.s.p.), keďže tento mal len špecifikovať navrhovateľom uplatnenú a paušálne určenú výšku škody, avšak nemohol preukázať základ samotného nároku uplatneného žalobou. Z dôvodu neunesenia dôkazného bremena (nesprávneho úradného postupu, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi škodou a nesprávnym úradným postupom exekučného súdu) okresný súd návrh navrhovateľa na priznanie majetkovej škody zamietol, aj keď nebola súdom dodržaná lehota na vydanie poverenia. V súvislosti s uplatnenou nemajetkovou ujmom vo výške 330,00 Eur viažucou sa k nevydaniu poverenia v zákonom stanovenej lehote v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov okresný súd uviedol, že navrhovateľ v návrhu vychádzal len z predpokladov, nepredložil žiadne dôkazy ani konkrétne tvrdenia, nezdôvodnil, aká nemajetková (morálna) ujma mu vznikla, vzhľadom na subjekt navrhovateľa, ktorý je právnickou osobou, závažnosť ujmy, závažnosť následkov. Je nepochybné, že navrhovateľ naďalej vykonáva svoju podnikateľskú činnosť. Súd poukázal na to, že pocity členov riadiacich orgánov členov spoločnosti v podobe frustrácie, ... sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže náhradu si uplatňuje právnická osoba. Odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými prietahmi v konaní, nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo (sp. zn. 30Cdo 675/2011). Navrhovateľ tiež nepreukázal, že by z vydania rozhodnutia exekučného súdu bez tvrdených prietahov exekučného súdu, by nebolo došlo k vzniku tvrdenej škody. Keďže všetky podmienky vzniku zodpovednosti štátu musia byť splnené kumulatívne a vzhľadom na nesplnenie základných podmienok, súd považoval návrh navrhovateľa za nedôvodný. Nepriaznivé procesné dôsledky (neúspech v spore) stíhajú v sporovom konaní toho, kto neoznačil potrebné dôkazy, alebo uvedenými dôkazmi nebolo jeho tvrdenie dokázané, a preto súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. pri aplikácii ust. § 151 ods. 1 O.s.p. a odporcovi, ktorý bol v konaní úspešný, ich nepriznal, keďže tieto si nevyčísľil a z obsahu spisu mu vznik žiadnych trov nevyplýva.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie.

Odvolateľ poukázal na koncepciu spravodlivého súdneho konania zahŕňajúceho právo na kontradiktórne konanie, v rámci ktorého musia mať strany možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými

dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim, s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Navrhovateľ navyše nebol poučený zo strany súdu v zmysle ust. § 120 ods. 4 O.s.p., súd mu neoznámil, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej a v dôsledku toho tento účastník nemal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Odvolateľ tiež namietal, že pred vynesení rozhodnutia nebol oboznámený ani s listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu sa nemal možnosť vyjadriť a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. V danej veci podľa navrhovateľa nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Navyše, v situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise, mal súd umožniť navrhovateľovi uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým aj právnym otázkam nastoleným samotným súdom. Pokiaľ vnútroštátny súd dospel (podľa odvolateľa na základe dokazovania, ktorého obsah, rozsah si bez akéhokoľvek dôvodu určil sám) k záveru, že existuje okolnosť brániaca vydať pre navrhovateľa pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu vyjadrili. Upozornil, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zjavné, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Zároveň navrhovateľ poukázal na svoje podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou judikatúrou v iných krajských súdoch v skutkovo a právne totožných veciach. Zároveň je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanie práva na nestranný súd. Navrhovateľ zdôraznil, že podal ústavnú sťažnosť vo veci porušenia jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Navyše, konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom vylúčeným sudcom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Rozhodnutie okresného súdu vo veci samej je tak predčasné. Navrhovateľ tiež tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Okrem toho ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu a nepredložil písomné vyjadrenie k žalobe, mal okresný súd vo veci samej rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie v zmysle ust. § 153b O.s.p.. Vo vzťahu k nemajetkovej ujme súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Pritom sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že zistil porušenie práva, nekonštatoval ho, a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Rozhodnutie je založené na skutkovej a právnej chybe súdu, čo nie je v právnom štáte udržateľné. Súd v súvislosti s majetkovou ujmom analyzuje okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia, a tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutia. Irelevantné sú preto úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil, rovnako o podstate a rozsahu podnikateľského rizika a taktiež o udržiavaní kontaktu súdneho exekútora, keď tento nemôže byť činný, kým nezíska poverenia na vykonanie exekúcie od súdu. Vo vzťahu k majetkovej škode sa súd zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií a tiež na poštovné a telekomunikačné výdaje. V tejto časti je preto rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a je prejavom svojvôle súdu, a preto je ho potrebné ako arbitrárne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zjavné, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. To isté je možné povedať o nemajetkovej ujme.

Odporca zostal v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal k tomu oprávnený účastník konania (§ 201 veta prvá O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.),

preskúmal vec v rozsahu vymedzenom ust. § 212 ods. 1, 2 písm. b) O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 214 ods. 2 a § 211 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Vo vzťahu k meritórnemu rozhodnutiu súdu primárne odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). V tejto súvislosti je zjavné, že (nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní navrhovateľom na súdy) hmotno-právne odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. V odvolaní navrhovateľa niet jedinej zmienky (tobôž protiargumentácie) vo vzťahu k argumentácii okresného súdu obsiahnutej v napadnutom rozhodnutí, že v exekučnom konaní sp. zn. 20Er/714/2009 súd nemal preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.. Navrhovateľ teda v konaní predovšetkým nepreukázal naplnenie primárneho atribútu zodpovednostného vzťahu, a to nesprávny úradný postup. Odvolací súd nie je oprávnený preskúmať prvostupňové rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok.

Podstatná časť odvolacích námietok je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Žiline, ako súd nadriadený, rozhodol uznesením sp. zn. 8NcC/97/2013-19 zo dňa 28. februára 2013, že sudkyňa Okresného súdu Žilina JUDr. Anna Majeríková nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej aktuálne na tamomšom súde pod sp. zn. 17C/269/2012. Od vydania tohto rozhodnutia, v ktorom nadriadený súd podrobne uviedol dôvody, pre ktoré zákonného sudcu možno považovať za nestranného zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska, nedošlo ku žiadnym novým skutočnostiam majúcim vplyv na nestrannosť zákonného sudcu, preto je argumentácia odvolateľa o konaní vylúčeného sudcu bezpredmetná. Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že aktuálna aplikačná prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný, profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, teda dôvod pre jeho vylúčenie.

Je nutné rozlišovať medzi pojmom „súd“ a „sudcovia“ a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Nezodpovedá právnym pomerom priliehavošť názoru o mechanickom vzťahu medzi súdom a sudcami tohto súdu. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len samá táto skutočnosť nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Sudcovia ako reprezentanti verejnej moci by tak a priori stáli vo svetle spochybňujúcom ich profesionálne schopnosti. Vzájomný vzťah medzi sudcom a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone funkcie sudcu nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z.). Nezávislosť sudcu je nevyhnutné vnímať aj ako nezávislosť v rámci samotnej súdnej moci, celého súdneho systému, aj konkrétneho súdu na ktorom sudca pôsobí. Iba takéto chápanie nezávislosti je predpokladom nestrannosti sudcu, ktorú nesmie nikto ohroziť (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Nc 86/2011 zo dňa 24.11.2011). Sudca je povinný v každej súdnej veci zachovávať vecný a profesionálny prístup, potrebnú dávku odstup, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu (keď v prejednávanej veci zákonný sudca nekonal a nerozhodoval v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu), nezakladá pomer sudcu k veci, a teda neexistuje dôvod pre vylúčenie zákonného sudcu JUDr. Anny Majeríkovej z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci.

Odvolací súd nespochybňuje, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo účastníka byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásadu kontradiktórnosti však nemožno vykladať absolútne, resp. formalisticky, ale len vo väzbe s ostatnými zásadami/ustanoveniami procesného predpisu. Predovšetkým účastník konania realizuje svoje

procesné práva v rámci súdneho pojednávania, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, pričom o možnosť ich uplatnenia sa obral sám svojím postupom - bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní. Termín pojednávania (19.02.2014) prvostupňový súd nariadil dňa 21.01.2014 a právnenému zástupcovi navrhovateľa bolo toto predvolanie doručené dňa 27. januára 2014. Až dňa 17. februára 2014 bol elektronicky doručený návrh navrhovateľa na „zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho posúdenia porušenia zásady nestranného súdu a sudcu“, pričom okresný súd sa s návrhom na odročenie vysporiadal zákonom predpísaným spôsobom. Správnym je samotné vecné vyhodnotenie uplatneného dôvodu odročenia ako nie dôležitého (§ 119 ods. 1 O.s.p.), ako to korešponduje s vyššie uvedeným záverom o neopodstatnenosti tvrdení navrhovateľa o konaní „vylúčeného“ sudcu. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. umožňuje súdu konať v dôvodných prípadoch v neprítomnosti účastníkov konania. Dôvodom žiadosti navrhovateľa o odročenie pojednávania bola námietka zaujatosti sudcu, ktorý vec prejednáva, z dôvodu absencie jeho nestrannosti. Ak sudca takémuto návrhu na odročenie pojednávania nevyhovel a vec následne prejednal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu navrhovateľa, postupoval v plnom súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p., keďže o jeho nevylúčení z pojednávania a rozhodovania veci z tých istých dôvodov už bolo právoplatne rozhodnuté nadriadeným súdom. Účasť na pojednávaní súdu je právom, ktoré v prejednávanej veci navrhovateľom a jeho právnym zástupcom nebolo využité. Súčasne v tejto veci neexistoval (iný) dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom, nemôže dôjsť k odňatiu práva účastníka konať pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania. Ustanovenie § 101 ods. 2 (v spojení s § 119 O.s.p.) umožňuje súdu zväziť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a nadväzne konať v dôvodných prípadoch v neprítomnosti účastníkov konania. Iné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiaducim prietahom v konaní, ktorých (tvrdená) existencia je v konečnom dôsledku základom samotného nároku uplatňovaného navrhovateľom v žalobe.

Písomné vyjadrenie odporcu vo veci samej bolo súdu doručené dňa 04.09.2013 a právny zástupca navrhovateľa toto vyjadrenie prevzal dňa 27. januára 2014 o čom svedčí doručka v súdnom spise na č.l. 47 spisu. Tým bola naplnená zákonná požiadavka vyplývajúca z ustanovenia § 114 ods. 2 veta posledná O.s.p.

Bez akéhokoľvek racionálneho základu sú tvrdenia odvolateľa v tom smere, že súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania, resp. že z odôvodnenia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice o súdnom pojednávaní je mimo rámca akýchkoľvek pochybností zjavné, že dokazovanie bolo vykonané oboznámením listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise a podstatným obsahom exekučného spisu Okresného súdu Žilina sp. zn. 20Er/714/2009 - ktorý dôkaz výslovne (na str. 2 spisu) požadoval samotný navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodit' ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

Taktiež nedôvodnou je aj námietka navrhovateľa o tom, že konečné meritórne rozhodnutie vo veci súdu vylúčeným sudcom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Z obsahu napadnutého rozhodnutia je nepochybné, že okresný súd o prerušení konania napadnutým rozhodnutím nerozhodoval. Takýto procesný návrh totiž navrhovateľ v súdnej veci nepodal.

Zároveň odvolací súd poznamenáva, že prvostupňový súd v predvolaní na súdne pojednávanie zo dňa 21.01.2014 poučil účastníkov o ich procesných právach, súčasťou ktorého je aj poučenie v súlade s ust. § 120 ods. 4 O.s.p. a preto tvrdenie navrhovateľa o opaku sa nezakladá na pravde (č.l. 48 spisu). Predmetné poučenie prevzal právny zástupca navrhovateľa dňa 27. januára 2014.

Vo vzťahu k samotnému meritórnemu posúdeniu prípadu odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie odvolania a na viazanosť krajského súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Z tohto aspektu je zjavné, že navrhovateľ (zrejme z dôvodu predkladania množstva typových podaní na súdy) v odvolaní rezignoval na akúkoľvek úvahu vo vzťahu ku vecným dôvodom, ktoré okresný súd viedli k zamietnutiu návrhu. Fakticky sa obmedzil len na všeobecné konštatovania („nesprávny postup spočíva v niekoľkých skutočnostiach“, „konajúci súd sa musí vysporiadať so všetkými vytýkanými zločkami nesprávneho úradného postupu“), ktoré sú len opakovaním tvrdení z návrhu na začatie konania.

V tejto spojitosti platí, že odvolací súd nemôže v sporovom (kontradiktórnom konaní) nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu účastníka/odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmať rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených

námietok. Zároveň z uvedeného však vyplýva aj to, že nie je prípustné konfrontovať prvostupňový súd so závermi, ktoré v konaní nevyslovil. Z tohto pohľadu odvolacia námietka spočívajúca v tvrdení, že okresný súd pochybil „keď konštatoval, že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané“, nekorešponduje s obsahom napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ navrhovateľ nadväzne v odvolaní uvádza, že „v odôvodnení prezentované časové úseky (bez bližšej konkretizácie, o ktoré časové úseky sa má jednať) nenasvedčujú“ konštatovaniu okresného súdu o dodržaní namietaných lehôt, (okrem vyššie uvedeného záveru, že napadnuté rozhodnutie takéto konštatovanie neobsahuje) platí, že časové údaje tak, ako ich uvádza prvostupňový súd, zodpovedajú zistenému skutkovému stavu a vyplývajú z pripojeného exekučného spisu.

Odvolací súd odvoláciu námietku o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia vyhodnotil ako nedôvodnú. Krajský súd konštatuje, že okresný súd primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská účastníkov, výsledky vykonaného dokazovania, vymedzil rozhodujúci skutkový stav, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval a z nich vyvodil konkrétne právne závery, ktoré primerane vysvetlil, pričom dostatočne objasnil, z akých úvah vychádzal. Nadväzne je z pohľadu procesného neúspechu výlučne na ťarchu odvolateľa, že vo vzťahu k nosnému dôvodu, na ktorom okresný súd založil svoje meritórne zamietajúce rozhodnutie, nepredložil relevantnú, resp. akúkoľvek konkrétnu protiargumentáciu.

Na základe konštatovaného odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu účastníkov konania, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O.s.p. aj správne a presvedčivo odôvodnil.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvostupňového konania.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.. Navrhovateľ nebol v odvolacom konaní úspešný, a preto je povinný nahradiť odporcovi trovy, ktoré mu v súvislosti s týmto konaním vznikli. Keďže si odporca náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a z obsahu spisu mu vznik trov tohto odvolacieho konania ani nevyplýva, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.